

Б Ю Л Е Т Е Н Ї

— Т. П. ОУН у В. Б. —

ч. 1/119/

С І Ч Е Н Ї 1987

Рік XXIII

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Дорогі Подруги і Друзі!

У велике християнське свято - народження Христа Спасителя, що в чарівну Святу Ніч приходить великою Містерією на нашу планету, зберемося знову разом, як збираємося щороку, згідно нашої прадавньої традиції освяченої віками історичного буття нашої нації, і привітаємо себе взаємно. Привітаємо рідних, знайомих і весь український народ в Україні й на поселеннях. Радісне наше різдвяне вітання - Христос Родився! - полине в далеку нашу Батьківщину, де сніг прослався білою кереєю, а мороз кладе і мережить на шибках чудові візерунки й пробившись крізь пильно сторожені кордони долине до нашого нескоримого козацького роду, повсюди, де живуть наші брати й сестри.

Христос Родився! - кличемо нашими серцями й душею до наших братів і сестер, які в це радісне християнське свято караються у в'язницях, страхітливих психолікарнях, далеких північних концтаборах, і на засланні в далеких безмежжях тоталітарної імперії. Хай наш різдвяний привіт долине до них, проб'ється крізь в'язничні ґрати, високі дротяні огорожі концтаборів і принесе їм розраду, зміцнить духовно їхні сили, віру і надію, що велика справа, святе діло, за яке вони терплять - це дорогоцінна різьба нового духовного іконостасу в храмі української нації, що її сторінки сучасного буття повняться величчю і трагізмом. Величчю духовности борців за права, волю і майбуття українського народу, і трагізмом розгулля північного окупанта, який послідовно, жорстоко і брутально давить кожний, хоч би навіть найменший вияв української невмирущої духовності, в якій окупант убиває оте вічноживуче прагнення нашого народу до волі, вільного життя. Прагнення, що вічно проривається з духовних глибин нашої нації, що вічно відроджується мов чарівний фенікс, що все тривожить окупанта, що велить нашій нації перетривати віки, не впасти, не загинути безслідно в мандрівці віків, що творить героїв і невмирущі легенди степової Геллади.

Не дивно, що невмирущість духовної сили українського народу так тривожила й тривожить Москву. Нагадаймо, що за панування Катерини II граф Рум'янцев увесь час нарікав на українську освічену знать, що вона під французькими перуками і політурою європейських західніх університетів уперто плекає козацького непокірного духа. Двісті років пізніше Москва чує такі ж самі слова з уст сучасного освіченого українства: "Шаблю нам вибито з рук, але не вбито козацького духа".

Двісті років пізніше, нескоримий борець із знищеним здоров'ям, сліпий, що більшу частину свого життя карався в большевицьких в'язницях і концтаборах — Юрій Шухевич відмовляється покоритися ворогові, відмовляється осудити свого батька, легендарного командира Української Повстанської Армії, відмовляється осудити український націоналізм. Відкинувши всі спокусливі обіцянки і пропозиції ворога він залишився принциповим, невгнутим самостійником, борцем за права і волю України. Велика і могутня це людина своїм духом в умовах життя в невиліній червоній імперії.

І коли таких духовних велетнів має нація — вона переможе. Поет — філософ пише, що "Україна не лише на землі в географічно-економічних обмеженнях. Її корінь у землі. Її дух у безмірі у космосі, а її життя — у невичерпності духовного творчого подвигу". Так. Подвигу нескоримого Шухевича і багатьох, багатьох нескоримих, що їх ворог за словами покійного Стуса зробив "поколінням політв'язнів, яке виховувалося на ідеях гуманізму, справедливості, свободи. В цьому була й вся провина того покоління, весь його злий намір. Але тільки такими синами, таким поколінням славен народ".

Дорогі Подруги і Друзі! У велике свято Різдва Христового вітаємо сердечно Провід ОУН, Обласні і Станичні Проводи, все членство, юнацтво і симпатиків Організації Українських Націоналістів у країні нашого поселення і в країнах вільного світу. Вітаємо все українське патріотичне громадянство, зокрема невтомних суспільно-громадських працівників і молодь.

В новому 1987 році продовжуймо наші обов'язки і завдання як члени української націоналістично-революційної Організації, яка вже 58 рік крокує по шляху безперервної боротьби за визволення України, Організації, яка поклала на цьому шляху величезні жертви, але ніколи не похилила вниз свого революційного прапора і ніколи не зійшла на манівці в поході до великої мети. В новому році продовжуймо нашу мандрівку цим історичним шляхом нашої Організації у вірному і відданому служінні нації і Україні та просім Новонародженого Христа, щоб подав нам силу і витривалість у нашій праці!

СЛАВІМ ЙОГО!

Різдво Христове, 1987 року,

Тереновий Провід

Організації Українських Націоналістів

у Великій Британії

-----o-----

х
х
х х х х х
х
х
х

З глибоким смутком і болем у серці повідомляємо український народ в Україні і на чужині, Кадри ОУН, Членство Світового Українського Визвольного Фронту, Формациї Антибольшевицького Бльоку Народів, Європейської Ради Свободи і Світової Антикомуністичної Ліги, приятелів української нації, що в суботу, 5 липня 1986 року, о годині 18.05 у Мюнхені упокоївся в Бозі, прийнявши Найсвятіші Тайни, Великий Син України -

Я Р О С Л А В С Т Е Ц Ь К О

Голова Українського Державного Правління, Голова Проводу Організації Українських Націоналістів, Президент АБН, Член Почесної Президії ЕРС, Член Екзекутиви Світової Антикомуністичної Ліги /ВАКЛ/, Член Української Військової Організації, Ідеологічний Референт Крайової Екзекутиви ОУН та Уповноважений полк. Євгеном Коновальцем до підготовки Римського Великого Збору ОУН, Заступник Голови Проводу ОУН революціонерів з 1940 р., Член Бюра Проводу ОУН з 1945 р., Голова Проводу ЗЧ ОУН, редактор підпільних видань ОУН, довголітній в'язень польських і німецьких в'язниць і концтаборів, ідеолог українського націоналізму в дусі християнського світогляду, стратег української визвольної революції, сподвижник ідеї українського патріархату, публіцист, який упродовж понад півстоліття формував політичну думку, видатний дипломат і організатор світових сил до боротьби проти комунізму, за розвал московської імперії та державну незалежність поневолених народів.

Похорон відбудеться в Мюнхені в катедральному храмі Помісної Української Католицької Церкви о годині 10.00 дня, і на кладовищі Вальдфрідгоф о годині 13.00 в суботу, 12 липня 1986 року.

Жалоба триватиме до 31 липня 1986 року.

Вічна і славна Йому пам'ять!

П р о в і д

Організації Українських Націоналістів

Наш Покійний Провідник сл.п. Ярослав Стецько був послідовним державником і соборником, був безстрашним Воїном Української Національної Революції. Пам'ятаймо Його заяву, складену на Львівському процесі в 1936 році: "Змислом мого цілого життя було, є і буде - Україна вільна, Україна соборна, Україна без холопа і без пана!" Працюймо в цьому дусі і виховуймо у цьому дусі молоді українські покоління!

ДОРОГІ ПОДРУГИ І ДРУЗІ!

Провід Організації Українських Націоналістів вітає вас сердечно і дружньо з світлим Празником Різдва Христового традиційним християнським різдвяним привітом

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

СЛАВІМО ЙОГО!

Вітаємо Вас, Дорогі Подруги і Друзі Націоналісти в поневоленій ворогом Україні, в тюрмах, концтаборах і на засланнях у безкраїх просторах московської невилічливої імперії, на теренах т. зв. сателітних країн, яких кордони межують з Україною та в різних країнах вільного світу, де кожний і кожна з Вас є свідченням нескореності нашого народу і його безкомпромісової боротьби за волю і державність нашої Батьківщини проти грабіжницької Москви.

Всі ми стоїмо непохитно на важкому фронті боротьби чолом проти ворога в місцях нашого побуту, що є бастионами українського визвольного руху, яких жодні ворожі сили не в силі подолати. На цьому фронті боротьби ми об'єднані між собою нерозривними в'язами ідеї і чину, прямуючи до мети, визначеної нам скрижальними заповідями наших славних і героїчних провідників Євгена Коновальця, Степана Бандери, Романа Шухевича-Чупринки і Ярослава Стецька.

У час святкового різдвяного настрою ми, члени Організації Українських Націоналістів, глибоко усвідомлюємо себе у нерозривному поєднанні з усім українським народом тисячоліттям християнської України, і тому з піднесеним духом йдемо на зустріч воплощення Сина Божого, свідомі того, що наша боротьба йде одночасно за Божий лад в Україні, за право вільно визнавати Христа, за право відзначувати святочно і величаво Різдво Христове у нашій вільній і від нікого незалежній державі.

Але наші благородні і взнесені почування з нагоди Різдва Христового, які випливають із нашої глибокої віри у чудесне воплощення Сина Божого, захмарює свідомість, що Україна є в неволі, а народ наш стогне у московському ярмі, але нескорений, він в єдиному з нами фронті веде завзяту боротьбу за своє національне визволення, за відновлення своєї держави.

Зоріючи на схід за першою зорею у Свят-вечір, поєднаймося духово з усім нескореним і воюючим народом, який не може вільно прославляти в Україні новонародженого Ісуса, не може вільно величати його в церквах, не може вільно співати колядки, бо безбожний ворог насиллям і терором позбавляє нарід можливості, заперечує йому право відзначати Різдво Христове згідно з вікопомними традиціями і звичаями християнської України.

Відчуваючи глибше у великі святочні дні як в буднях нашого життя трагедію України й українського народу, оновімо наші настанови бути всеактивними у житті, яке перед нами, бути зразковими членами в лавах нашої Організації. Добру нагоду для оновлення дієвих настанов дають празничні дні Різдва Христового, коли у святковому настрою поринаємо в глибину нашої душі та складаємо іспит совісти із того, як вели життя і поновлюємо зобов'язання збільшити зусилля у праці на службі Богові й Україні.

Ісус Христос приніс людству надію з приходом на світ, що остаточно затріумфує правда. Кріпимось і ми цією надією у нашій праці і боротьбі, свідомі того, що наша боротьба буде завершена перемогою. Цією вірою був сповнений наш Покійний Голова Проводу Ярослав Стецько, закликаючи нас до безупинного змагу за УССД, що ми прийняли як наказ.

/Від ТП: Це святоче Зверення Проводу ОУН й інші матеріали необхідно проробити з юнацтвом і членством на сходинах/

Бажаємо Вам щасливих свят. Вітаючи Вас із Новим Українським Роком, бажаємо Вам, Дорогі Подруги і Друзі доброго здоров'я, витривалости на стійках, стійкості та багатих успіхів у спільній нам праці і боротьбі.

Слава Україні!

ПРОВІД

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Різдво Христове 1986 р.

-----0-----

НА ПОРОЗІ НОВОГО РОКУ
З ОНОВЛЕННЯМ ДІЄВИХ НАСТАНОВ

На переломі 1986-1987 років ставимо на терезах часу з одної сторони підсумки пройшого року з його досягненнями і недоліками, а з другої накреслення нової проєкції для наступного року у житті, прямуючій і дії нашої Організації, що у призмі минулого унаочнюється чіткіше і виразніше як дороговказ і вірний напрям шляху, який веде в майбутнє та визначає нам, членам Організації, траєкторію завдань і обов'язків, що їх ніхто, крім нас, виконати не може.

Діловий рік, який в житті нашої Організації перейшов уже до історії, попри великих труднощів, ударів долі і ворожих наступів, був роком плідотворчої роботи, систематичної, неполегливої і жертвочної праці, всюди там, де діяла організована сила ОУН, а її дія широкопростірна, розтягнена на землі нашої Батьківщини і поза кордонами України в країнах вільного світу.

Центральною справою нашої дії була Україна, вдержування з нею зв'язку різними способами і шляхами, куди ми спрямували наші спеціалізовані з інформаціями з національним змістом з метою підсилення розвиткового процесу національної духовності, який наявний в середовищах українських патріотів нашого нескореного народу. У відгуках збоку українських борців на наші ідеї, які до них просякають, долаючи залізну заслону, ми з вдовolenням знаходимо підтвердження їх правильності, бо з ними ідентифікує себе Воююча Україна, чого доказом є різні крайові автори, яких праці друкували наші Видавництва, й нескорені діячі у їх підпільній діяльності. Турбуючись долею вимучених тюрмами і каторгою у концтаборах довголіттям, ми спомагали потребуючим, пам'ятаючи про Подруг і Друзів спільної боротьби, що впали жертвою московського терору.

Імперативом життя і діяльності членства, дії Організації була праця і боротьба - мета ОУН, - віднова Української Держави, яка заіснувала Актом 30 червня 1941 року і тій меті були присвячені внутрішня і зовнішня діяльність нашої Організації. Цій меті служили органи Проводу ОУН - "Визвольний Шлях" і "Шлях Перемоги", Український Світовий Визвольний Фронт з його складовими організаціями і світового засягу Спілка Української Молоді, що є в ідейному єднанні з ОУН, увесь наш громадський сектор, який завдячує свою активність головно нашим членам ОУН, які в ньому жертвенно працюють.

У цій боротьбі за УССД ми мали перед собою грізного ворога - Москву - з його жорстоким апаратом терору, який намагався ізолювати нас від Західного світу, видвигали українську проблему і прихильно ставилися до концепції Покійного Голови ОУН Ярослава Стецька - української альтернативи до нуклеарної війни. Ворон докладав усіх

зусиль, щоб пришити Організації та її діячам ярлик "коляборанта" з нацизмом. До своєї знеславлюючої УДП-ОУН-УПА-УГРР дії Москва завербувала деякі жидівські круги, які повели антиукраїнську акцію, обвинувачуючи в погромах весь український наріц, хоча видвигнули справу т. зв. воєнного злочинства супроти кількох українців, на що доказів не мають. Знеславлюючи проти нас акцію ведуть вже від давня плаваюківці, очорнюваннями яких користується КГБ. Багато енергії коштує членства Організації протидія ворогові і недругам. В цій боротьбі ми зберегли гідну поставу, оборонили честь героїчної епохи УДП-ОУН-УПА-УГРВ та її героїчних постатей й у великій мірі знеутралізували фальшиві ходи Москви в політичному світі нашого засягу, щоб нас осамітнити, поставити в політичну ізоляцію, позбавити моральної підтримки у нашій неухильній боротьбі за Українську Самостійну Со-борну Державу.

Ми були доволі активні в діяльності на зовнішньому відтинку, вдержуючи безперервно контакти з впливовими в політичному житті одиницями державних народів та з природними нашими приятелями спільної неволі і боротьби, які є членами Антибольшевицького Блоку Народів. До важливих успіхів на зовнішньому полі зараховуємо нашу активну участь у Конференції ВАКЛ у Люксембурзі та Конференції АБН в Торонто, Канада, якою відзначено 40-річчя з дня першої конференції АБН на чужині. На признание заслуговують наші акції в Данії й остання у Відні, де нашим речником був представник КОУТЦУ, а група сумівців з Німеччини провела демонстрації.

Але діловий 1986 рік був для Організації трагічним роком, роком, в якому Організація понесла незаступиму втрату, коли 5-го липня упокоївся в Бозі Голова Державного Правління, Голова Проводу ОУН і Голова ЦК АБН сл. п. Ярослав Стецько, який півстоліття стояв у проводі українського визвольного руху, а довгі роки був при кермі організаційного корабля та провадив його крізь шторми політичного хаосу у світі успішно, поборюючи несприятливі українській визвольній справі течії, відбиваючи успішно безупинний наступ Москви, торуючи шлях для успішного походу українського націоналізму, будучи за життя його символом і дороговказом. Правда, вдячні, ми віддали нашому улюбленому Покійному Провідникові належну шану і відпроварили до місця його вічного спочинку як належало б державному мужеві з усіма почес-тями. Речник Проводу і представники Теренів, у хвилину земного прощання з Покійним, склали заяви і приречення продовжувати його діло, йти за його життєвими вказівками і дороговказами, не зупиняючи ні на мить боротьби за визволення України і встановлення в ній від нікого не залежної держави. Це нас зобов'язує і визначає нам шлях дальшого прямування Організації, чітко визначений у багатющій писемній спадщині Покійного Голови ОУН, що для нас є завіщанням до великих діл і чинів на сучасному етапі та в майбутньому.

З тим багатим завіщанням Покійного Голови Проводу ОУН, з його всеактуальними напрямними і дороговказами, ми вступаємо в Новий Рік, оновлені його нескореним і бойовим духом, який каже усе підпорядкувати українській визвольній справі, усе без решти віддати Україні, як віддавав він, і молодечі пориви і останній віддих життя, не піддаючися ні хворобам, ані старінні.

З побажаннями нам успіхів у праці й боротьбі, закликаємо Вас Дорогі Подрузи і Друзі до зразкової всеактивної праці в році, який перед нами!

ПРОВІД

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Січень, 1987 р.

xxxxxx

ЗАВЖДИ АКТУАЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ПИТАННЯ

В кожній організації, а в нашій зокрема, питання і завдання внутрішньо-організаційної спаяності й потужності – це те саме, що для людини родина й хата, для родин – громада, а для громад – національна спільнота, крізь які так людина-індивід, як громада й народ-нація пробиваються у життя. Будь котра суспільна одиниця без своєрідного організаційного підґрунтя практично нічого творчого не спроможна в цьому світі досягнути. Організованість й організаційна структура сперті на глибокому і всесторонньому ідейному ґрунті – це найосновніший двигун усього того духово-світоглядowego, ідейно-політичного, соціально-політичного і визвольного-концепційного, що є в душах, умах і в плянах членства Організації, її Проводу на всіх шаблях, і що вони як цілість бажають здійснити для того свого народу-нації, якому прирекли служити усе своє життя.

Наша Організація посідає уже понад півстолітню історію. Ідейно-політичні заложення Організації, її внутрішня організаційна структура та метода діяльності у різних реальних обставинах видержали з успіхом усі дотеперішні обставини дії в Україні, в СРСР, в країнах-сателітах і в українській діаспорі в західному світі.

Це, що сказано вище, було можливе до здійснення завдяки струнким і твердим рамкам нашої внутрішньої організаційної побудови та відданої праці провідного активу Організації над її кадрами, які завжди відзначалися глибокою ідейністю, жертвенністю і відданістю Організації і її завданням на полі політики й боротьби. Отже тепер, у цих часах, коли частина активу нашої Організації діє по лінії національно-визвольних завдань в українській діаспорі і в західному світі, все це під оглядом внутрішньо-організаційним треба з великою увагою пильнувати і в нашій Організації, в її структурі, в її правопорядкові, в її ідейно-політичних заложеннях і в програмі її праці знаходити волю і розум для безперервного діяння і мислення по лінії практичного здійснення її програми, а це визволення українського народу з московсько-большевицької неволі та воздвиження на етнографічних землях України Української Самостійної і Соборної Держави.

Від перших днів свого існування наша ОУН була для її активу, юнацтва, симпатиків і прихильників своєрідною родиною, школою, гартом душі й тіла, університетом, військовою і політичною академією, а рівночасно й орденом, що з'єднував ідеалістів і борців за людські і національні права українського народу.

Як знаємо, все це не постало так собі само від себе. Це виростало, ввійшло у нашу кров і кості у співжитті і в співпраці у звенах, виховно-вишкільних, спортивних і військових таборах, під час розмов та дискусій в студентських гуртках у середніх і вищих школах, а часто й під кущем, під копицею сіна в полі, при фабричних станках та на конспіративних зустрічах і відправах серед робітництва, селянства, студіючої молоді тощо, бо в нашій Організації об'єднувалися борці-патріоти з усіх верств та прошарків українського суспільства. Відомий нам із численних прикладів високий рівень національної свідомості і знання наші Подруги й Друзі з попередніх генерацій досягали якраз у виховно-вишкільній праці у звенах і в роботі на підпільних магістралях, плюс, очевидно, з усього того, що вони повзяли з нормальних шкіл різного питу, з приналежності й праці в молодечих та інших громадських організаціях.

Кожна політична організація – легальна чи підпільна – має свою внутрішню виховно-вишкільну систему, що постійно працює поза формальними чи державними або приватними школами. Ця система дуже близька, або й подібна до тієї, що її уже понад пів століття практикує наша Організація. Хребтом і рушієм тієї системи є, по-перше, бажання кожного

юнака, члена, організованого симпатика та прихильника поширювати і вдосконалювати своє знання в усіх цих національних, політичних, соціальних, економічних, військових, програмових і організаційних питаннях, які творять теоретичне й практичне підложжя-ґрунт Організації в дії та боротьбі. Дальше приходять сходи, курси, семінари, відправи тощо, що вже зводить усі індивідуальні зусилля в політичній освіті до спільних знаменників. В результаті індивідуальних зусиль і зусиль організаційних член, юнак, симпатик і прихильник досягають рівень, на якому вони вже не є тільки пасивними слухачами, але активними співтворцями та співорганізаторами своєї і своїх співподруг та співдрузів глибокої національної свідомості, ідейно-політичної ясності, організаційної спаяності і суспільної виробленості.

Національна й політична освіта немислимі без стику з літературою. Це особливо важливе й конечне для активу ОУН, бо цей же актив, згідно з усіми сподіваннями між українцями поза Організацією, які можуть бути прихильно або й противно наставлені до неї, повинен під аспектом українознавства й українознавчих студій бути на вищому або й високому рівні. Націоналізм – це впершу чергу й основно патріотизм, а патріотизм без глибокої і всесторонньої свідомості, що пов'язана із знанням, практично немислимий у кінці нашого ХХ століття. Отже, хто як хто, але наше юнацтво, члени, симпатиками і прихильники повинні не тільки самі сидіти в українській і нашій організаційній літературі, але цю літературу, а головне випуски наших Видавництв поширювати на оточення – своє і чуже, англomовне.

Кожен член, не дивлячись на вік чи стан здоров'я, власним приреченням зобов'язаний сам придержуватися і других наставляти усіх засад внутрішньої організаційної і загальної громадської дисципліни та самодисциплінованості. Дисципліна й самодисциплінованість найтривкіші тоді, коли це випливає з ідейних мотивів. Устроєві положення і засади в нашій Організації нічим суттєвим не різняться від подібних статуткових положень в усіх інших організаціях. Коли їх знається і їх придержується, їх шанується і ними вноrmовується співвідношення члена до Організації і Організації до члена, як і співвідношення членства між собою, шойно тоді розуміється їхню суть і їхню роль в організаційному житті. Повтаряємо ще раз, що сила кожної організаційної одиниці виростає і опирається на таких сливе всюди визнаних елементах: на елементі глибокого ідейного відданія одиниці сутностям національної Справи; на добровільному, здисциплінованому підчиненню одиниць і гуртів потребам здійснювання програми Організації, на послуслі тим, що в її проводах, і на відданості провідного активу потребам членства; на глибокій, ширій дружності між активом, співпраці між собою і в Організації, і вкінці – на такому веденні організаційної діяльності, щоб вона нічим і в нічому не пошкодила Організації.

В активі нашої Організації, в рядах її юнацтва, симпатиків і прихильників згуртовані ідейні люди мужеського і жіночого роду. Устрій Організації наділяє їх рівними правами, привілеями, обов'язками та відповідальністю за хід праці Організації, її боротьби за визволення і за усі вислідності цього гігантського змагання. Однак на практиці це так важко чомусь здійснювати. Не входимо у причини, між якими є й зовсім об'єктивні. Коли батько активний в Організації і в громаді, тоді матір держить хату, родину, виховує покоління тощо. Всеж таки, беручи під увагу приплив у ряди активу членів молодшого віку, ці справи необхідно вести так, щоб це, що є в суті стосовно полів, було не лише відзеркалене, але і в дії на яві. Робітники, селяни, інтелігенція, жінки і чоловіки – це й Організація, це орден, це авангард народу-нації у боротьбі за волю та державність, в будові держави, в її охороні перед ворогами і в розвитку її многогранного творчого життя!

Член Організації - це підпільник, це політик і борець-воjak, це будівник держави і промотор її творчого життя. Він чи вона - це рівночасно суспільник, бож в громаді і в народі членові треба діяти. Він чи вона - це рівночасно й громадський працівник, що своїм знанням, працею та прикладом заохочує і спрямовує других на той шлях політики, громадської діяльності й боротьби, який на погляд його Організації найправильніший. Він чи вона - це, для прикладу, маляр, письменник, скульптор, учитель, професор, кваліфікований фабричний робітник і робітник звичайний. Найважливішим у всіх буде внутрішнє наставлення до потреб народу-нації в боротьбі за свої права. Хто ж, одначе, не член, але свідомий патріот і безкомпромісовий сторонник українського національно-державницького питання - той наш прихильник чи симпатик, організований чи ні. Не сама Організація, але наш народ під проводом ОУН як організатора боротьби - здобудуть волю та державу. Отже, виступаючи, виховуючись і заправляючись в Організації та працюючи в ній, завданням кожного юнака, члена, симпатика й прихильника є також працювати серед громадськості й організувати найширші українські кола довкола Організації і на цих ідейно-політичних позиціях, що їх вона випрацьовує, оновлює і проголошує і для чого вона користує не тільки з того, що дає Організації в тій площині її актив, але і з усього того, що виходить із народу і його творчих елементів, і що Організація своєю внутрішньою системою пережує і внесе в народ також і від себе.

Наша Організація, діючи безперервно в Україні, в СРСР, в країнах-сателітах і в нашій діаспорі потребує диспонувати певною кількістю активу тільки для своїх організаційних потреб та завдань. Одначе ця частина її активу, а головно всі ті подружки й друзі, які мають скеровання на працю в широкіх громадських колах, не можуть відриватися від громади, хіба для того існують причини і є така вказівка від зверхніх чинників. Як в Організації, так і на громадському полі повинності члена Організації під оглядом ідейним і організаційним сливе однакові. А це - це сумлінне і взірцеве сповнювання громадських обов'язків і повзятих перед громадою конкретних відповідальностей.

В Постановках VI Великого Збору ОУН на тему проблем членства ОУН сказано дослівно так: "Ідеологічно-політична організація найсильніша тоді, коли її цілі й вартості сприймані її членством настільки беззастережно, що вони "не можуть жити без їх здійснення". Це члени цілковито віддані організації".

В ділянці співвідношення у членів понять організаційної чи громадської приналежності цей же Збір каже: "Заангажованість людей в ОУН від того, як інтенсивно вони відчують необхідність своєї праці для суспільства за посередництвом ОУН і наскільки члени організації віряють, що ціль їхньої організації збійснима і така важлива, що без її виконання їх життя й життя їхньої спільності не буде повноцінним".

І вкінці з цих же Постанов про місце Організації у процесі боротьби: "ОУН творить хребет визвольної боротьби, як провідна політична сила, яка створила УПА і УГВР, яка проголосила віднову української держави актом 30 червня 1941 року, і яка провідною залишається до сьогодні. Суттєвим для національного визволення є якраз зброя-армія, тому всі наші сьогоднішні заходи є спрямовані на те, щоб підготувати її, себто - озброїти народ"... "Політична командна організація мусить становити моноліт, що знає чого хоче, і згідний між собою не лише щодо негативного, а й щодо позитивного образу майбутнього". А ще далше: "Не шукати готових кадрів, бо таких ніколи не буває, а тільки виховувати їх, мобілізувати й організувати з таких людей, які до цього надаються своєю настановою і характером. Творення, формування кадрів для визвольної боротьби - не й найсуттєвіше, головне завдання цілого революційного процесу / БУП ч. 15, стор. від 231 до 249/.

Ю. С.

У НАШІЙ ПОНЕВОЛЕНІЙ БАТЬКІВЩИНІ

Відсувають у тінь Сковороду та його філософське вчення

Сучасний український історик в Україні Олена Компан писала свого часу в журналі "Вітчизна", що "всі знають, що Сковорода — визначна постать, але навіть люди з гуманітарною освітою не завжди розуміють, у чому ж полягає його велич". Якщо це твердження історика правильне, а в цьому годі сумніватися, то постає питання, чому в Україні творчість нашого найбільшого філософа Григорія Сковороди так не повідома? Дехто може заперечувати, що це не так, покликаючись на низку виданих праць про життя і творчість Сковороди, що були видані в Україні. Проте, справа однак не в цифрах, не в тиражі книжок, але у відношенні до спадщини великого філософа, до його філософського вчення.

Звичайно, про Сковороду згадують, пишуть статті, були видані його праці, і на цьому популяризація його філософської спадщини вичерпується. З погляду інтересів окупанта і його вірних ступайків у Києві, наших домородних яничарів, це зрозуміло. Навіщо нагадувати громадянству, а зокрема молодому поколінню про якусь "старосвітську" науку мандрівного чи пак "бездомного" філософа, що жив двісті років тому, коли нині до послуг така "знаменна" наука, як марксизм — лєнінізм, що все бездоганно пояснює, все розв'язує і все передбачає. Звісно, на тлі такої дійсності для Сковороди і його філософського вчення в Україні немає місця.

Уявім собі на хвилину, що Григорій Савич Сковорода живе нині в якомусь маленькому містечку чи в селі України. Якою була б його доля? Більшість його співвітчизників уважали б Сковороду диваком, юродивим Христа ради. Дехто б йому співчував і радив негайно подбати про прописку, адже ж людина мусить десь жити, інакше йому на кожному кроці грозитиме арешт за не прописання на місці прожитку, а теж за дармоїдство, адже ж він не хоче працювати...

Немає сумніву, що Сковорода з його чудовим голосом, слухом, творчим обдаруванням до музики міг зробити неабияку кар'єру в Москві, де він якийсь час проживав, і де у квітні 1742 року співав у придворній капелі в урочистостях коронації імператриці Єлисавети Петрівної. Однак, замість підлизуватися в начальства, робити кар'єру в столиці імперії, Сковорода повернувся в Україну, на яку тоді столичне панство дивилося як на звичайну собі імперську провінцію. Для багатьох людей вчинок Сковороди був незрозумілим. Але Сковорода був щирим українським патріотом, і не хотів вислугуватися ворогові. Він був теж і глибоко віруючою людиною. В листі до свого друга Кирила Ляшевського Сковорода писав: "Про мене, хай інші дбають про золото, почесні, бенкети, про низькі насолоди, хай шукають вони народньої прихильності, слави, ласки вельмож: хай одержать вони ці, як вони думають, скарби, — я їм не заздрю, аби я мав духовні багатства і той хліб духовний, і той одяг, без якого не можна увійти у вельми прикрашені чертоги небесного жениха". Проте, що конкретно розумів Сковорода під поняттям — духовного багатства" пише він у тому ж листі: "Я все лишаю і залишив, щоб протягом усього життя ж досягти тільки одного: зрозуміти, що таке смерть Христа і, що означає його воскресіння. Бо ніхто не може воскреснути з Христом, якщо сам спочатку не помре з ним".

Не важко догадатися, що такі погляди, висловлені нині в умовах поневолення України, в умовах затиску всього духовного життя українського народу – достатня підстава для психіатрів, щоб оголосити людину божевільною. Навіть той, що нині публічно наважився б, скажімо, голосно повторювати ці думки нашого великого філософа, ризикує бути посаджений до прихолікарні. Сковорода тієї небезпеки уникнув у своєму часі. Але його філософську спадщину, велику її духовним значенням для нашого народу, відсувається в тінь наче якийсь музейний експонат. Адже і досі не подано в Україні, щоб твори Сковороди, особливо ж найважливіші були видані сучасною українською мовою, щоб в такий спосіб багатство його філософських думок було доступне широкому громадянству. Це по думці окупанта та його вислужників у Києві непотрібне та й небезпечне, бо ану ж вилониться з гущі народу новий Сковорода. Новий клопіт. Хіба ж мало мороки мало начальство з Олесем Бердником із його "несусвітньою" писаниною?

Ні, мізгує київське начальство та працівники ідеологічного апарату – про Сковороду та його філософське вчення треба понові забувати. Так міркує начальство, але народ думає інакше...

Про дітей українських політв'язнів

Нескоримий Юрій Шухевич – вічний політв'язень, бо в ув'язненні з 15 року свого життя тільки за те, що не зрікся свого батька, Головного Командира УПА. Тепер йому пішов 53 рік життя. Він зовсім осліп, став інвалідом I групи. Його синові вже 18 років, але він і далі не бачить свого батька, так само не бачить його і донька, що її було заведве кілька місяців, як Юрія заарештували востаннє в 1972 році. Його не пускають із заслання до родини, тримають у приюті для інвалідів у Томській області.

Синові Миколи Горбала пішов уже дев'ятий рік життя. Батька він бачив востаннє маючи півтора року. Якщо Миколі пощастить дожити до кінця свого нового терміну ув'язнення і якщо його тоді відпустять додому – Андрієві будуть 22 роки.

Маркові Рубану – 12 років. Він живе у Прилуках, добре вчиться, хоча до школи не ходить: у наслідок нещасного випадку він параліжований. Йому треба виїхати на лікування до країни з розвиненою медициною як в Україні. Але на домагання матері й родини дозволити Маркові на такий виїзд влада вперто відмовляє. Чому? Бо батько Марка художник-мистець – довголітній політв'язень. У 1976 році, коли Маркові був усього один рік, Петро Рубан зробив свій особистий подарунок американському народові до 200-ліття незалежності Америки. За це його заарештували і засудили до 9 років ув'язнення і заслання, а також і до конфіскації майна. Петро Рубан карається на засланні, а синок – каліка.

Йосиф Тереля, як відомо, засуджений і ув'язнений за віру в Бога і як член Ініціативної групи захисту прав віруючих і Церкви в Україні. Його дружина сільська лікарка в Закарпатській області залишилася з трьома малими дітьми. Як вона їх прогодує? Як вона їм пояснить чому їхній батько вже п'ятий раз у неволі, адже він – не злодій і не вбивця. Чому його тримали в божевільнях, коли вона – лікар, і знає, що він психічно здоровий? Ті дитячі і недитячі "чому" на які і відповідати небезпечно в тоталітарній імперії.

Баптист Володимир Хайло з Ворошиловградської обл. від 1980 року карається в Дніпропетровській області. Вияв його психічної хвороби – віра в Бога. Як пояснити дітям такий парадокс? П'ятидесятники Марія і Іван Лучки з Волині хочуть емігрувати до будь-якої некомуністичної країни. За це їх влада постійно переслідує, погрожує,

що забере від них дітей. І перед дітьми віруючих, / а таких випадків дуже багато /, драма приходить не назовні, а в душах, насамперед – у дитячих душах. І їх ставлять перед недитячим вибором: зріктися батьків, чи зрікатися Бога? Страждати, як батьки, чи бути їхніми зрадниками? Яка трагедія?!

Завдання і дійсність преси в Україні

Щорічно відбувається на форумі в ЦК компартії України нарада керівників республіканських органів масової інформації і пропаганди. Так голоснословно називається ця нарада. "Сьогоднішній зміст і тональність засобів мовної інформації, – читаємо в повідомленні про таку нараду – визначаються напруженістю, загальним творчим піднесенням у партійних організаціях і трудових колективах". Що ж, напруження там було, але те напруження зовсім не творче і зовсім не допоможе нікому "взяти нові рубежі". Бо невже ж справді хтось чекає справжньої допомоги від преси в Україні, яка не що інше, а тільки "коліщатко" і "гвинтик" партійної машини та ніяких власних принципів не має. То про які ж відповідальні завдання преси можна говорити всерйоз? За що вона може відповідати, що з неї можна взяти та й навіщо треба – ставити перед нею будь-які завдання?

Адже преса з чесними турботами – це явище зовсім небажане в системі "коліщаток і гвинтиків". Ось підняла була преса галас про ліквідування п'янства. Полилися потоки стримуваного письменницького хисту. Глибинним поглядом соціолога, психолога, педагога почали дивитися на суспільство журналісти. Й писали. Але ось плян протверження оголосять виконаним і знову зарясніють на сторінках преси нудні фейлетони. Набридне партійним ідеологам моралізаторська кампанія на сторінках газет, і вирішать це діло "запити", і все повернеться на стару звичну дорогу. Правда, тепер знову багато галасу з приводу заохоти вводити "гласність". Проте, це тонка й небезпечна в перспективі справа.

А так, нічого доброго в пресі в Україні не почитаєш, хіба пробіжиш очима по заголовках статей і цього вистарчає, щоб кинути в кут отакий номер друкованої недьги. Бо не говорять нормальні люди такою мовою, якою пишеться статті. Це все фальшивий патос, псевдолітературність, псевдометафоричність, дутий ентузіазм. Фрази, фрази, кличі, обіцянки і нудьга. Й не дивно. Журналісти ж бо – не спеціалісти, скажімо, в організації сільського господарства, вони ж не спеціалісти в галузі виробничих відносин на промислових підприємствах, ані агрономії ні технології металів вони не вивчали /хіба скажімо одиниці/. Кожний спеціаліст у нормально організованому суспільстві знає свою галузь, знає її глибину, нею живе, і через неї добивається успіхів. То ж годі вимагати від журналістів особливого інтересу до вирощування кукурудзи чи плавки металю. Але партія ставить нормальні вимоги до преси й заставляє журналістів заглядати туди, куди їм не хочеться заглядати, пиште те, чого вони не розуміють, і відмовляються розуміти і час від часу теж писати доноси на того чи іншого бідолашу, який "дотягнув", не "виконав" свого пляну, або теж не знає, чого властиво від нього партія хоче. З того всього виходить халтурщина і жаклива нудьга. Адже кому цікаво, що там став до ладу якийсь новий завод, а там доярка надоїла скільки то літрів молока, а там то якийсь тракторист зорав скільки то гектарів посівної площі й став ударником. Кому це потрібно й цікаве?! Західним журналістам навіть у голову не прийшло б про таке писати. В системі "коліщаток" і "гвинтиків" поспробуй про це не написати. Й пишуть... Читають хіба лише самі автори, коректори й партійні цензори, чи була бідолаха-журналіст не просунув яку "ересь" або не підклав кому свиню.

Тому - то й треба вважати таку пресову заяву про те, що, мовляв, "нарада керівників республіканських органів масової інформації і пропаганди визначалась напруженістю і загальним творчим піднесенням у партійних організаціях і трудових колективах" порожньою фразою, далекою від правди й дійсності в Україні.

О. Кошовий

НАПРЯМНІ В ДІЛЯНЦІ ІНФОРМАЦІЇ І ПРОПАГАНДИ

Основні цілі Організації в ділянці інформації і пропаганди зумовлюють мобілізування усіх сил українського народу до визвольної боротьби, ширення ідей революційного націоналізму, ознайомлювання української прилюдної opinio з програмою й ідеями ОУН, а рівночасно ведення протидії на ворожий наступ.

Українська Самостійна Соборна Держава є ціллю боротьби українського народу і це слід висувати як аксіому, поборюючи її підмінки, підсувані ворогом у виді федерації, союзу, конфедерації і т.п.

Вітаючи прояви різноманітного спротиву в Україні ми твердо стоїмо на принципі зруйнування московської тюрми народів, а не за її "лібералізацію". Визнаємо, що шлях національної революції є тим єдиним шляхом, яким український народ може дійти до своєї мети. Тому-то ширення ідей українського революційного націоналізму в Україні і на еміграції є одним із найважливіших чинників, що скріплюватимуть нашу визвольну боротьбу та не дозволять їй зійти на манівці.

Наша пропаганда мусить звернути увагу на духове, моральне озброювання нашого народу в боротьбі з Москвою.

В постановах Великих Зборів ОУН наголошується насторогу, що "Слід запобігати можливому відродженню шкідливої орієнтації української прилюдної opinio на т.зв. "ліберальні рухи" в Росії. Розцінюючи їх як процес, що розхитує режим і імперію, треба рівночасно нашій пропаганді демаскувати ці опозиційні російські рухи, як імперіялістичні, що на випадок перемоги над сучасним режимом стануть автоматично не менше небезпечним ворогом української самостійності і державності. Підкреслювання фактів героїчної боротьби українського народу, як і інших народів поневолених Москвою створить почуття моральної вищості над окупантом".

Інформаційно-пропагандивну працю слід бачити й вести під такими аспектами:

- а/ безпосередніх завдань в Україні і поневолених країнах, поширювання концепцій АБН;
- б/ мобілізації прилюдної opinio української еміграції для допомоги боротьбі Краю;
- в/ здобування симпатій та політичної й іншої допомоги вільного світу;
- г/ з'єднування еміграцій поневолених народів до спільної боротьби України з Москвою в рямцях АБН.

ОУН є тою єдиною силою на еміграції, яка держить український самостійницький фронт проти всіх наступів ворога. Отож наша пропаганда й інформація мусять ідейно об'єднувати довкола ОУН українське

громадянство на чужині. Головну роль в цьому буде відігравати наша преса.

В нашій пропагандивній дії треба подавати ясно і зрозуміло наші ідеї, не боячись того, що станемо "непопулярні" чи опинимося в "блискучому відокремленні" з важливих принципових причин. Ради позірної єдності, згоди чи консолідації не сміємо резигнувати з наших націоналістичних принципів.

Наша чужомавна інформація і пропаганда повинна розкривати таку т.зв. антикомуністичну боротьбу на Заході, яка заперечує або промовчує права України на самостійність і державність. Пропагування концепцій АБН у зовнішній політиці створює для нас дуже вигідні вихідні позиції.

Наша пропаганда мусить знайти підхід і шлях до зірних організацій на Заході, що виступають проти диктатури і централізму Москви і не є з принципу ворожі Україні.

Для реалізації завдань, які лежать в ділянці інформації і пропаганди треба постійно залучувати якнайширші кола організаційної мережі і необхідно, щоб були діяльними референти на всіх щаблях організаційної структури.

Проводи організаційних клітин повинні зобов'язати членство і поручити симпатикам передплачування і поширювання та співпрацю в таких органах, як "Визвольний Шлях", "Шлях Перемоги". В дальшому треба:

- доручити організаційним клітинам розбудовувати і поновлювати політичні бібліотеки, згідно відділи при існуючих громадських бібліотеках виданнями наших видавництв;

- зобов'язати студентів і наукових працівників, щоб у чужих бібліотеках вони домагалися наших чужомовних видань і цим способом заставляли управи бібліотек та музеїв купувати ці видання;

- зобов'язати членів збирати оригінали або фотокопії знімок, листівок, документів про боротьбу нашого революційного підпілля, про злочини ворога та про історичні події пов'язані з цією боротьбою, як також чужинецькі свідчення і документи про визвольно-революційну боротьбу українського народу;

- зобов'язати членство збирати в оригіналах або фотокопіях, чи достовірних відписах листи з України і пересилати їх організаційним шляхом до Проводу; в листах є багато матеріалу для аналізу становища на Батьківщині та спротиву окупантові.

- Якщо йдеться про завдання в ділянці інформації і пропаганди нашого теренового засягу то вони окреслені, як слідує:

- Інформувати українське суспільство, а особливо наші кадри, про важливіші події з українського життя, про діяльність Організації, про визвольні процеси і боротьбу українського народу на Рідних Землях;

- Дбайливо й повно капіталізувати наші почини, дію, зусилля й осяги серед нашої громади, а теж і на інших теренах;

- Співпрацювати з Вишкільною референтурою і з Юнацтвом та допомагати їм відповідними вишкільними матеріалами і порадами;

- Співпрацювати з Військовою референтурою і допомагати їй відповідними матеріалами з українською тематикою;

- Співпрацювати з українськими радіостанціями - "Свобода", БіБіСі /Канада/, "Голос Америки" й ін. - з метою інформації українського народу в Україні про наше організоване життя і діяльність;

- Використовувати місцеву англійську пресу для правдивої інформації про наші ідеї і нашу працю, а особливо для оприлюднювання крайових документів і вісток;

- Вияснювати і спростовувати різні неточні чи фальшиві інформації про визвольну боротьбу, чи взагалі про українську національну проблематику в британській пресі, радіо і телевізії, ангажуючи до такої праці наших молодих людей;

- Вияснювати та поборювати різні виступи та публікації нам ворожих осіб чи противників;

- Вести постійну дію серед української молоді про потребу її активізації в українському організованому житті, за вживання української мови, за потребу всесторонньої активізації молоді в праці організаційної сітки, зокрема в ділянці пропаганди й інформації;

- Розгорнути ширшу акцію за величаве відзначення 1000-ліття Християнської України та широко розпропагувати цей ювілей між англійцями, щоб освідомити їх, що в 988 році не було хрещення Росії, але України.

-----0-----

ДО ДЕЯКИХ СПРАВ НА ВІДТИНКУ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ

Користаючи з нагоди випуску цього "Бюлетеня ТП", хочемо порушити декілька справ з повищої ділянки.

Минулий рік, який побігає свого кінця, позначився доволі великою нагінкою Москви /часто жидівськими руками/ на наш Рух і взагалі на Український Визвольний Фронт. Того треба було й сподіватися, бо кожний наш хоч би й найменший успіх на зовнішньому відтинку у вільному світі це сіль в оці Москви. За 1986 рік були успіхи, що їх годі вичислити в цій коротенькій статейці, висилано меморандуми в обороні українських в'язнів, з приводу Гельсінських угод, організувалися різного рода пікетування московських чиновників, роздавано летючки і т.п., але й були також недоліки, помимо того, що розсилано інструкції і понаглявано їхнє виконання. Не місце тут специфікувати, які справи не були виконані, та й не входимо тут у те чому такі чи інші завдання не були виконані, або не проведені в життя, бо на це мабуть склалися різні об'єктивні причини. Та все ж, хочемо пригадати нашому членству наші найголовніші завдання під сучасну пору;

1/ чорнобильську трагедію використовувати в розмовах з чужинцями, в англійській пресі та в розмовах з місцевими урядовими чинниками;

2/ робити далі заходи відносно радіопрограми українською мовою в БіБіСі;

3/ творити по Станицях звена, які вдержували б зв'язки з місцевою і національною англійською пресою, радіо, телевізією з метою подавання правдивих інформацій про Україну; нав'язувати зв'язки з місцевими англійськими журналістами, писати листи-дописи до місцевої англійської преси, а врешті обороняти до б р е національне ім'я, якщо б появилися наклепи на нас; даючи міцну і удокументовану відповідь;

4/ нав'язувати і вдержувати контакти з британськими членами Парляменту по станицях; це дуже важливе й конечне головно в цьому часі підготовчих процесів до Тисячоліття Хрещення України;

5/ в терені треба робити натиск на поширення нашої англосовітської літератури серед чужинців і нашої молоді, яка не володіє українською мовою; видань англ. мовою в нас по станицях багато;

6/ організувати по громадах міжнародні концерти /тих націй, що в АБН;/

7/ влаштовувати і надалі міжнародні доповіді;

8/ в майбутньому наші громадські установи і їхні відділи повинні висилати святочні поздоровлення видним англійцям по наших громадах, або висилати вітання з таких чи інших нагод, наприклад, вибір, перевибір і т.п.

9/ по можливості допомагати в діяльності ЕРС /Бритіш Чаптер/;

10/ всі справи, які були порушені в попередніх інструкціях, залишаються і надалі актуальними.

З надходячими Святами Різдва Христового бажаємо Веселих Свят та Щастивого і успішного 1987 року!

СЕКТОР ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ТП ВБ.

-----0-----

А.Б.

ІДЕЇ ОУН-АБН У НАСТУПІ

/Коментар про конференцію АБН у Торонті/

/АБВ/ Великі суспільні світові ідеї, породжені однією нацією, але актуальні для багатьох, звичайно займають багато десятиліть років, поки вони здійснюються в житті. Так було з ідеями французької революції, антиколоніальної революції африканських, азійських і південно-американських народів. Зрештою, таким самим темпом ширилося християнство й сучасне антихристиянство - комунізм-ленінізм. Так і є тепер із ідеєю "Воля народам, воля людині!" Цю ідею оформила й підняла з духовності українського народу Організація Українських Націоналістів на початку 1940-их років. З кожним наступним десятиліттям ця ідея все більше шириться, здобуває собі визнання та невідклично наближається до своєї мети - здобуття державної незалежності всім народам і встановлення народоправного демократичного ладу для всіх людей сучасної російської імперії.

У сороктретю річницю від першої конференції поневолених народів Східної Європи й Азії відбулася велика міжнародня пак глобальна конференція в Торонті, Канада, в днях 20-22 листопада 1986 р., на тему: "Національне визволення як альтернатива до нуклеарної війни". Ця конференція без сумніву показала, що Організація Українських Націоналістів є рушієм світового руху за здійснення ідеї "Воля народам! Воля людині!" і що ідеї ОУН-АБН мають величезну притягаючу силу на всіх континентах нашої Землі. Ріст АБН завдяки ОУН у рух світового масштабу зайняв кілька десятиліть років. А з персонального боку - це діло сотень націоналістів, на чолі з нашим визначним провідником, Головою ОУН, УДП і АБН, сл. пам. Ярославом Стецьком та невтомною под. Славою Стецько.

Торонтонська конференція виявила актуальність ідей АБН, що ко-реняться в ідеї ОУН: "Київ проти Москви! Свята Софія проти Кремля!" Дамо кілька прикладів: промовець із В'єтнаму пов'язав із зрозумінням

визвольну боротьбу свого народу з Україною. Промовець з Етіопії вказав на спільне джерело штучного голоду Етіопії і Голоду в Україні 1932-33 рр. - російську народовбивчу політику. Промовці з країн Центральної Америки також ствердили, що боротьба за визволення Куби і Нікарагуи поєднана з боротьбою поневолених народів у Європі й Азії, зокрема України. Ключеву роль українського визвольного націоналізму наголосив швед Бертіл Гегман і англієць Джон Вілкінсон. Чого може ще не розуміють провідники уявлених націй поза межами СРСР, то цього, що вони не зможуть визволити своїх народів ізольовано від визволення всіх, тобто без активізації фронту національних революцій в середині СРСР і без ліквідації російської імперії.

Ідеї ОУН-АБН сприйнятливі повсюди з кількох причин: поперше, ми живемо в добу національних держав, і кожний народ стремить виявити себе у своїй власній державі й через власну державу бути членом міжнародного спілкування. Подруге, абсолютна більшість народів прагнуть встановити демократичний лад у своїх державах, що гарантуватиме якнайбільший розвиток кожної людини. Потретьє, по всій земній кулі уявлені Росією народи чи властиво їхні провідники починають розуміти, що їхнє поневолення прийшло з Росії, попри те, що поневолювачі виступають під покришкою комунізму. Москва є сьогодні столицею світового зла. Проте на торонтонській конференції не всі були одної думки щодо суті імперії та її поборювання: дехто не добачує російського імперіялізму та схильний поборювати лише "комунізм". В цій ділянці прийдеться ще багато попрацювати над роз'ясненням цих питань, які були чітко з'ясовані в кількох доповідях /мгр. Слава Стецько, д-р. Анатоль Бедрій, мгр. Іван Коляска, мгр. Володимир Зарицький, мгр. Бертіл Гегман, інж. Богдан Федорак/ і стверджено, що російський імперіялізм є джерелом поневолення народів у цілому світі.

Що до розбиття комуно-російської імперії, то були зреферовані чіткі ґрунтовні та реальні можливості знищення її без ужиття нуклеарної зброї в наслідок примінення стратегії національних революцій уявлених націй. Деякі доповідачі уникали цієї теми, а звертали увагу лише на практичні можливості діяльності проти московської дезінформації, інформації про поневолені нації, про потребу більших об'єднаних зусиль визвольних рухів з західною підтримкою.

Своїм розміром конференція була великою під різними поглядами: постійна кількість учасників сягала від сто до трста осіб, виголошено по кілька доповідей до різних тем визвольної боротьби, про стан поневолених націй і про політику Заходу. Були заступлені двадцятькілька національностей. Позитивним фактом було це, що виступали не лише представники поневолених націй, але й чільні діячі західного світу, зокрема Герберт Ромерштайн від Інформаційної Агенції ЗСА, шведський знавець советсько-російської психологічно-політичної боротьби Бертіл Гегман, англійський парламентарист Джон Вілкінсон /який пруслав написану доповідь/, професор Моріс Тагвел з Центру Студій Конфліктів у Канаді, полк. Браян Мекдоналд - директор Канадського Інституту Стратегічних Студій, американський спеціаліст-комуно-російських диверсій Дольф Дроже, голова Фондації Консервативних Акцій Лі Белінжер, редактор "Торонто Стар" Ерік Марголіс і інші. Це багатозначний факт, що ідеї ОУН-АБН з'єднують собі все більше прихильників у західних країнах.

Знаменито вив'язалися зі своїх обов'язків керівники окремих сесій: адвокат Ігор Брода /Едмонтон, Алберта/, проф. д-р. Микола Чирівський /Маямі, Флорида/, майор Петро Содоль /Нью-Йорк/, проф. Ярема Келебай /Монреаль, Квебек/. За своїм віком, доповідачі були

різних поколінь. З молодшого покоління найперше треба відзначити самого голову АБН-Канади — мгр. Ореста Стеціва, зокрема його вміле ведення цілою конференцією, чим він надав постійного ділового й серйозного тону. Доцільно відзначити дві цінні доповіді молодих знавців: мгр. Стапана Олеськова /Лондон, Велика Британія/ на тему "Національна проблема в советських збройних силах" і мгр. Володимира Зарицького "Національні повстання під советсько-російським пануванням у Європі й Центральній Азії".

Радісним явищем була заангажованість у адміністративно-організаційній і інформаційній праці конференції більшої групи молодих людей. Зокрема відмітимо Лярису Фіголь, Лярису Мазур, Лесю Шумко, Трину Халупу, словінку Марту Ямнік, румунку Марію Тімонс, які працювали жертвенно, з переконанням, що служать великій визвольній ідеї.

Конференція стягнула численні групи учасників: деякі делегації нараховували по 5 до 10 осіб, а колись на подібні зустрічі приходили 1-3 особи. Це позначка серйозної постави до програми конференції.

На вислід конференції величезний моральний вплив мало гідне вшанування сл.пам. Голови ОУН-УДП-АБН, дост. Ярослава Стецька, якого ідеї, думки, досягнення та визначна індивідуальність домінували у виступах майже всіх учасників. Також п-і мгр. Слава Стецько своїми виступами створювала оптимістичну, перспективну настанову у присутніх, та своїм пристіжем причинилася до особливого успіху конференції.

Центральним питанням нашого коментаря є: чи конференція наблизила реалізацію головної теми: "Національне визволення, як альтернатива до нуклеарної війни"? Можливо, що так, бо концепція такої альтернативної, визвольної політики, була чітко зреферована на конференції. Її слухали і представники уярмлених націй і західних держав. Напевно ці матеріяли будуть передані вгору до їхніх проводів. Численна група канадських політиків зовсім певно була зацікавлена гошеними АБН-ом ідеями. Одначе разила беззмістовність промов парляментаристів, які ще мають пражіння, що загальними фразами можуть задовольнити українців і інших речників поневолених націй. Привіт прем'єр-міністра Канади був мало що висвистаний, бо був безвартісний. Онінокі виступи члена онтарійського парляменту Юрія Шимка і федерального парляменту Олександра Кіндія мали елементи доречности.

Безумовно, найбільшої політичної ваги були: привіт від президента ЗСА Рональда Реґена, переданий головою Президії Світового Українського Визвольного Фронту — Богданом Федораком, сприйнятий стоячою овацією виступ члена уряду ЗСА Герберта Ромерштайна і привіт генерала Сінґлауба, які починають трактувати ОУН як серйозний чинник української визвольної боротьби. Щонайважливіше завдання — щоб стратегія визволення дійшла до державних кіл, а з другого боку — до відповідних чоловіх людей поневолених народів, бо чейже успіх стратегії спільного фронту визвольних рухів включає синхронізацію аналогічних національних революцій.

Успіх конференції можна міряти трьома критеріями: чи конференція причинилася до мобілізації української спільноти для інтенсивнішої визвольної боротьби? Чи конференція посилила правдивий і реальний спільний фронт визвольних рухів — АБН? Чи конференція скріпила й поширила зацікавлення нашою визвольною концепцією в провідних колах ЗСА і Канади? З певністю можна висловити позитивну відповідь на перше питання. Щодо другого — то воно викажеться в практиці канадського АБН, чи він стане дійсним осередком для розбудови бази для піддержування Національних Революцій унутрі російської імперії. Щодо третього питання, ніхто з чільних державних канадських політиків не виступив досі з подібною заявою, як це висловлене у привітанні для

конференції президента ЗСА - Рональда Регена, чи у привіті генерала Джона Сінглуба або у заяві британця Вілкінсона та шведа Германа.

Торонтонська конференція вказує правильний шлях дальшої української визвольної діяльності в діаспорі: головна концентрація енергії має бути звернена на допомогу визвольній боротьбі на Рідних Землях та побороювання російських імперіялістів - завойовників України. Українці мусять виконати у Західному світі цю місію, якої не можуть виконати ті, які є в боротьбі в Україні: ведення зовнішньої визвольної політики. Сьогодні не має досконалішої концепції і структури для цієї політики, як Антибольшевицький Блок Народів, що є формацією не еміграційною лише, бо має своїх визнавців на Рідних Землях і по всіх країнах російської тюрми народів. АБН є широкою базою для єднання суспільства, що хоче активно уділятися у визвольній боротьбі народу. Посередником до інших визвольних рухів у АБН-і може бути форум Світового Українського Визвольного Фронту, в якому є місце для кожного державника й патріота. Дивно, що у так важливій конференції не вважали за відповідне взяти особисто участь ні президент СКВУ та інші члени Президії Секретаріату СКВУ, поминаючи генерального секретаря, який належить до ОУВФ, ні чолові діячі уряду УНР в екзилі, крім місцевого представника, ані представник ЗПУГВР. Тому й правильним і доцільним є наголошування Українського Державного Правління, яке по сьогодні має своїх оборонців в Україні, якого знамено до недавня безкомпромісово тримав сл.пам. Голова УДП, Ярослав Стецько, а на Рідних Землях - пок. д-р. Володимир Горбовий.

На основі успішної конференції на тему "Національне визволення як альтернатива до нуклеаної війни" - тепер канадський АБН повинен повести серйозну діяльність на державному рівні федерального уряду, поширюючи ідеї проти-колоніальної і проти-імперської визвольної боротьби уямлених Росією народів у протизагу до політики коекзистенції з СРСР і шкідливої політики "культ-обміну", торгівлі та пасивної постави до народовбивства чи то в роді чорнобильської нуклеарної експлозії чи масакрування авганського народу тощо. Прийшов час, щоб АБН Канади повів заходи приєднання широких кіл канадських українців та встановлення свого бюро в Оттаві. А щодо чисельно заступлених представників Американських Приятелів АБН, то ідейно-політичний капітал торонтонської конференції вони повинні максимально використати для посилення наших позицій у ЗСА, зокрема на відтинку американських радіопересилань в Україну і на відтинку боротьби з російською дезінформацією та культ-обманом, в тому і щодо відзначення тисячоліття запровадження християнства в Україні і на найважливішому відтинку - ширення в державних колах концепції розбиття російської імперії при допомозі стратегії національних революцій, ліквідуючи в той спосіб загрозу нуклеарної війни. Висновок є один; ідеї ОУН-АБН у наступі!

-----O-----

Резолюція 4.15 параграф 6-ть

"Вимагати від урядів і парламентів вільних держав проголошення Великої Хартії незалежності націй, зокрема України, Туркестану, Грузії, Північного Кавказу, Словаччини, Чехії, Хорватії, Болгарії, Угорщини, Сербії, Альбанії, об'єднання у свободі В'єтнаму, Кореї, Китаю і всіх інших націй, уямлених комунізмом і московських імперіялізмом, що буде значною моральною підтримкою у їхніх визвольних змаганнях і необхідним засобом для перемоги вільного світу в психологічній війні"

/Збірка документів Конференції АБН за 1971 р./

ДО ПОДІЙ В УКРАЇНІ І В ССРСР

1/ Сумна й болюча вістка

У вересні 1986 року з України наспіла сумна й болюча вістка про те, що 29-го серпня 1986 року упокоїлася в Бозі незламна героїня-борець за національні права і волю України - сл. п. Катерина Зарицька Сорока.

Сл. п. Катерина Зарицька народилася у Львові 1914 року. Високу освіту здобула у Львівській політехніці і в Музичному Інституті ім. М. Лисенка. Від студентських років була активним членом ОУН. За вірність ідеям визволення України, за свої націоналістичні переконання і за активну працю на різних становищах в ОУН і УПА страждала понад 30 років в окупантських тюрмах і концтаборах.

В короткому зображенні героїчний шлях Покійної Катрусі, як її популярно називали в колі тих Подруг і Друзів, що її знали зі шкільних лавок, представляється так: арештована після удалого атентату на польського міністра внутрішніх справ Перацького і в групі 12 провідних членів ОУН, на чолі з сл. п. Провідником Степаном Бандерою, на Варшавському процесі в 1935 р. була засуджена польським судом на 8 років тюрми за приналежність до ОУН і переведення за кордон бойовика св. п. Григора Мацейка, хоч до одного чи другого Покійна не призначалася під час допитів. У 1936 році була суджена також на Львівському процесі разом із 23-ма підсудними, в цьому й Провідник Степан Бандера, і одержала 5 років тюрми. Після капітуляції Польщі в 1939 році Покійна вийшла на волю і вкортці одружилася з інж. Михайлом Сорокою, провідним членом ОУН, і відтоді зі своїм чоловіком пірнула далі в підпільну боротьбу ОУН проти вже московського окупанта. Під кінець 1940 року большевики її заарештували, заарештували вони також її чоловіка. В тюрмі в 1941 році народився їхній син Богдан. Чоловік Михайло одержав тоді 8 років тюрми, але, попавши большевикам у руки в 1952 році під закидом керівництва "лагерними підпільними організаціями", був засуджений на 25 років концтаборів та каторжного ув'язнення, де й помер в 1971 році як мученик-герой.

Видіставшись цілою на волю під сам кінець червня 1941 р., Катерина Зарицька пірнула далі в підпілля ОУН. Працювала вона у Львівському Обласному Проводі ОУН, була зв'язковою Головного Проводу ОУН, а відтак, уже під поновною московською окупацією обіймає керівництво Червоного Хреста при УПА та співпрацює в органі Проводу ОУН "Ідея і Чин". В жовтні 1947 року, під час збройної сутички з частинами НКВД біля Ходорова була поранена і такою попала в руки ворога. В тюрмі розкусила ампулку з отруєю, але шкоро очищення організму відповідними речовинами не вможливило її вмерти. Під час слідства зазнала важкого пошкодження тіла, однак не заломила. Засудили її тоді на 25 років каторги.

В 1972 році Катрусю звільнили з концтабору і вона повернула до Львова до рідної матери й сина. Але тут її не дозволили жити, і вона переїхала до Хмельницької області, де жила під постійним переслідуванням КГБ та цькуванням советської преси тощо. Але, не дивлячись на все це, Покійна до останнього свого дня чи години духово держалася незламною. Покійну поховали у Львові на Личаківському цвинтарі поруч її рідної матери.

Віддаючи Покійній Катрусі цю коротку останню прислугу, не забуваймо, що ще під час свого життя і каторжної праці в концтаборах і тюрмах ССРСР, Покійна стала символом незламності для усіх в'язнів-каторжників, українців і чужинців, про що якраз вони розповідали і писали у своїх спогадах у пресових та книжкових виданнях.

Українська громадськість у діаспорі гарно й набожно відзначила її світлу пам'ять під час сходин та жалобних академічних зібрань. Появилися уже й довші праці про Pokiйну, як також численіші цитати з її листування тощо. Появилися також і деякі неточності про дату й місце її зловлення /"Вісті з Риму"/. Але багато, дуже багато відомостей про її працю на полі боротьби за УССД в рядах ОУН і УПА ще завчасно друкувати. Завчасно також подати про все нам відоме з такої ж праці й боротьби її чоловіка - сл. п. Михайла Сороки.

Але одна присвята Pokiйній Катрусі і її чоловікові Михайлові не сповнять того, що народ, а головню весь наш актив повинен постійно говорити про Борців-Героїв. Віримо, що так наш актив, як і вся патріотична громадськість часто пригадуватимуть собі вельмизаслужене й достойне ім'я Катрусі й Михайла під час Свята Героїв та інших подібних всенародніх імпрез!

2/ Помер інж. Анатолій Марченко

У другому тижні місяця грудня 1986 року дійшла сумна й болюча відомість про смерть у пермському концтаборі на 48 році життя довголітнього українського політичного в'язня інж. Анатолія Марченка.

Pokiйний народився 23-го січня 1938 року в західньому Сибірі, в сім'ї залізничного робітника. Після неповної середньої школи він працював на будові гідроелектричної станції в Новосибірську, а згодом в інших далекосхідних місцевостях. Анатолія ув'язнили вперше в Караганді під час бійки між людьми з бригади Марченка з людьми з іншої бригади. З концтабору, в якому його посадили, він утік до Ашкату з наміром перейти границю до Ірану. У дні 29.10.1960 р. КГБ його заарештувало і після п'яти місячного слідства у днях 2-3. 3.1961 року засудили його на 6 років ув'язнення під закидом нелегального переходу кордону та зраду батьківщини. Будучи звільненим з ув'язнення у листопаді 1966 р., Марченко написав документальну книжку-спогад під наголовком "Мої свідчення", в якій описав жахіття в російських концтаборах, згадуючи багатьох в'язнів, а між ними більшість українців /Микола Королів, Олег Данилків, Андрій Новожицький, Ткач, Микола Сеник і його наречена Люба, американського летуна Грея Паверса та інших/. Описав він у тій праці жорстоких катєбістів, а зокрема майора Шведа, який масово розстрілював українських політичних в'язнів, членів ОУН-УПА.

У липні /29/ 1968 р. КГБ знову його арештує. Його засуджують на 3 роки ув'язнення, за написання названої книжки. Під третій арешт попав він у лютому 1975 р., а відтак у 1981 році. Під час судової розправи в березні 1981 р. він одержав 10 років концтаборів і 5 років заслання. У в'язницях і концтаборах він захворів, голодував, протестував, зазнавав побивань з рук чиновників КГБ або кримінальних злочинців, вислужників КГБ, а вкінці, будучи позбавленим належного медично-лікарського піклування, помер, оставляючи для своїх земляків-українців і для сумління світу довгий шлях важких знущань і терпінь у "передовій країні світу", з якою деякі кола Заходу хочуть "мирно" співживати, торгувати і "вимінюватися культурними та іншими здобутками".

Віддаючи нашу останню прислугу сл. п. інж. Анатолію Марченку, на одну переважливу обставину треба звернути пильну увагу. В концтаборі або з концтабору Марченка вже померли в подібний до Марченка спосіб п'ятьох визначних українських політичних в'язнів. А цьому ж концтаборі відсиджують важкі засуди Левко Лук'яненко, Олег Кандиба та інші, яким загрожує те саме, що тим, які вже померли, а яких фактично вбили московсько-большевицькі злочинці. Отже, треба діяти, щоб тому злочинному намірові Москви ефективно перешкодити. Всі українські установи спільно й поодинче повинні про це постаратися!

3/ Коротесенько про загальне положення

Під час 1986 року українська і світова преса приносили багато відомостей про дальший хід переслідувань, засудів, розстрілів тощо в Україні і в інших советських національних республіках, а понад усе це про вибух атомового реактора в Чорнобилі, Україна, від чого ще у самих перших днях загинуло біля або й понад 2500 осіб, а багато були важко поранені радіацією і радіаційними опадами.

Коли ж мова про Чорнобиль та сумежні райони, то згідно з відомостями, що наспіли до нас, там сливе повна мертвечина, серед якої виростають під впливом радіаційного затроєння рослинності, різні передісторичні дивовижі тощо. Велика зона відсепарована від людей і світа, за виїмком тих, що з наказу компартії або прямо під фізичним примусом працюють в зоні для її принаймні позірного очищення від затроєної радіацією землі тощо. Були відомості про мобілізацію резервістів на Україні, а опісля про висилку в Чорнобильський та сумежні райони естонських вояків, бунти вояків тощо. Останньо напливають відомості про насильну мобілізацію для праці в Чорнобильській зоні грузинів, калмиків та інших із мусульманських країв. Сяк-так прочищеними є мабуть шляхи від країв зони в нутро до чорнобильського гнізна атомових реакторів, і зацементовано сяк-так той реактор, що був загорівся та вибухнув у повітря. Цими прочищеними шляхами доставляють людей, матеріяли, і від них намагаються опанувати ближчі околиці. Але про ніякі ближчі дані від тих, що їх після довгих вагань, торгів та "редакційного опрацювання" показано у Відні членам міжнародної атомової комісії далше немає, і не буде.

В Україні затиск, що рівняється практично облозі, значно поширений і поглиблений якраз у цих перших роках Горбачовської "всеглажности". Граючи морквою і патином, Москві вдалося спацифікувати велику частину публічної opinio Заходу, яка в ім'я детанту замикає свої очі навіть на найбільш разючі та вдокументовані порушення усіх цих прав і свобод, що їх називають людськими. Останньо сильна акція розгортається у США проти деяких потягнень урядових кіл президента Регана стосовно Ірану, Іраку тощо. Справа, одначе, не тільки в самому потягненню стосовно цих країн Близького Сходу. Найбільш правдоподібно, суть справи бере свій початок від того, що найвиразніше й найпереконливіше розпочав Реган, щоб якось відорватися від дотеперішньої концепції вдержування миру шляхом безконечного зброєння, недобачаючи або й навіть антагонізуючи проти Заходу величезний потенціал уямлених Москвою народів та їхні аспірації і конкретні прямуювання до волі та миру не шляхом атомових бомб, але шляхом розриву імперії з нутра.

Не маючи змоги розглядати це питання ширше в цьому місці, дуже сильно дораджуємо нашому активові слідкувати за статтями на цю тему в нашій поточній пресі та журналах. "АБН Кореспонденс" і "Юкреїнієн Ревю" також, і то не тільки для тих, які слабше володіють українською мовою, але для всіх головно з рядів провідного активу.

4/ Заворушення в центральній азійській республіці ССРС

Так зв. реформи М. Горбачова, на які деякі західні кола дивляться з великими політичними надіями, а які виступають як намагання скріпити ~~своєї клік~~ полож. у цьому дуже важкому і загрозливому для Горбачова и ССРС часі, принесли перші сподівані та предбачувані наслідки. Згідно із західньою пресою, в Альма-Аті, столиці Казахської республіки, вибухло повстання студентів на знак протесту проти призначення першим секретарем компартії росіянина Генадія Колбіна на місце Дінмукгамеда Кунаєва, який був секретарем компартії понад 22 років.

Альма-Ата й Казахстан розположені далеко на Сході і ледви чи там були під час вибуху повстання західні кореспонденти. Першу відомість про це повстання подала советська пресова агенція. Слова, зміст відомості тощо підказали західнім кореспондентам у Москві, що це дійсно дуже серйозна справа. В Казахстані живе дуже багато виселених українців, що надає тій справі особливішого значення. Західня преса подає, що повсталі студенти обложили будинки комуністичної партії і заатакували міліцію, а з другої ж сторони, що з Москви направлено в Казахстан високих партійних чиновників і спрямовано в Альма-Ату також силні загони КГБ.

Це повстання, як і багато попередніх, що вибухали в Україні та в інших національних республіках, само собою ледве чи причинеться до якихось особливих негайних змін. Але в площині відзеркалення настроїв поневолених Москвою народів і в площині готовости пролляти навіть кров, щоб досягнути волю, це повстання має і матиме велике значення. Воно, як і ряд інших питань подібного характеру, дуже сильно підкріплює нашу визвольну концепцію розвалу російської тюрми народів революційними силами поневолених націй. Зовсім правдоподібно, що мобілізація мусулман для очищення від радіації чорнобильської землі також приведе до поглиблення революційних настроїв, втеч від примусового набору робітників, заворушень і повстань.

5/ Звільнення Ірени Ратушинської і Андрея Сахарова

Діючи під натиском зовнішньої публічної opinii і широчезної хвилі внутрішнього напняття серед поневолених народів, як також і в нутрі московської верхівки. Горбачов і Політбюро, бажаючи заспокоїти принаймні на якийсь час публічну opinію Заходу, зовсім ненадійсно звільнили з кількарічного ув'язнення поетку Ірену Ратушинську та дозволили їй разом з чоловіком виїхати до Великої Британії на лікування, де вони думають задержатися на декілька місяців. У послідовності того, практично на передодні латинського Різдва Христового звільнено з домашнього арешту на заслання д-ра Андрея Сахарова, довголітнього російського дисидента, і дозволили йому повернутись у Москву, злучитися зі своєю жінкою та розпочати наново свою наукову працю в московській Академії наук.

Ці потягнення Горбачова й Політбюра викликали в Західньому світі широку хвилю різnorodних коментарів, здогадів та припущень щодо дальшого розвитку подій в ССРСР. Всі ці коментарі та припущення можна звести до таких кількох основних узагальнень:

- а/ генеральне положення в ССРСР надзвичайно складне та нестабільне в площині господарсько-економічній, а рівночасно і в площині політичній, що ставить цілу советську систему під поважний знак запиту не тільки серед непартійної людности, але і в самій компартії та її кадрах, де процвітає чимраз то ширше і всяке чимраз по глибше зневіра в усе, на чому ця система опирається в площині світогляду, ідеології, соціальної, економічної, культурної і національностевої політики;
- б/ в найвищих колах партії відносини також напружені між її клітками, що сьогодні, може більше ніж попередньо, заставляє тих, що при владі, опиратися на КГБ як найсильнішу остю партії, антагонізуючи проти себе інші впливові кола;
- в/ ССРСР не видержує конкуренції із західнім світом навіть в ділянці зброєння, що помітне на численних прикладах. Впливи ССРСР у т. зв. третьому світі слабнуть, а й народи Африки й Азії, опановані марксистськими режимами, також прозрівають і в один чи другий спосіб відвертаються від Москви, яка, крім зброї, немає чим іншим їм допомогти в переборенні домашніх труднощів господарського, культурного та політичного характеру.

Коментатори з кіл журналістичних і урядових сливе одноголосно зареагували головню на звільнення Сахарова, що того одного викалькульованого потягнення Москви замало, щоб вказати Заходові, що заповідження і досі пороблені миролюбні кроки Горбачова є такими, які можна б прийняти як надійні. Не називаючи нікого поіменно, всі ці західні коментатори вказували й пригадували, що СРСР порушив людські й національні права не тільки стосовно Ратушинської і Сахарова, але стосовно багатьох, багатьох людей, спрагнених свободи. Неякі коментатори вказували на замучення в концтаборі Марченка і чотирьох інших, яких практично вбито на протязі сливе одного року часу.

.....

Матеріяли, що наспіли від членів ТП до цього "Бюлетеня", будуть поміщені в наступному, що появиться при кінці місяця січня. Це число присвячене в основному питанням організаційним, зовнішньо-політичним і тим, що в"яжуться з Україною.

.....

З М І С Т

1/ ХРИСТОС РОДИВСЯ - СВЯТОЧНИЙ ПРИВІТ-ПОБАЖАННЯ ТП	Стор. 1
2/ ПРИСВЯТА ПРОВОРУ ОУН СВ. П. ГОЛОВІ ПРОВОРУ	3
3/ СВЯТОЧНИЙ ПРИВІТ ПРОВОРУ ОУН	4
4/ НА ПОРОЗІ НОВОГО РОКУ - ВІД ПРОВОРУ ОУН	5
5/ ЗАВЖДИ АКТУАЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЙНІ ПИТАННЯ	7
6/ У НАШІЙ ПОНЕВОЛЕНІЙ БАТЬКІВЩИНІ - Ю. С.	10
Про Дітей Українських Політв"язнів	11
7/ НАПРЯМНІ В ДІЛЯНЦІ ІНФОРМАЦІЇ І ПРОПАГАНДИ -	
О. Кошовий	13
8/ ДО ДЕЯКИХ СПРАВ НА ВІДТИНКУ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ	15
9/ ІДЕЇ ОУН-АБН У НАСТУПІ - А. СУЛЯТИЧ	16
10/ ДО ПОДІЇ В УКРАЇНІ І В СРСР	20

.....

Це число нашого "Бюлетеня" появляється у такому тиражі, як це було на протязі минулих понад десять років. "Бюлетень" розсилається цим разом так само, як розсилано попередні числа. Першими, що одержують "Бюлетень ТП", являються звенові, члени СП, члени ОП і члени ТП, а відтак Подруги й Друзі, які приналежні до Провідних Звен, виховники "Молодого Життя" тощо.

Наш "Бюлетень", як і всі інші внутрішні організаційні публікації треба завжди й повсякчасно трактувати як внутрішні видання призначені тільки для активу Організації. Зміст усіх внутрішніх видань треба довести до відома всього активу під час сходин, нарад, відправ тощо.

xxxxXxxxx
xxxXxxx
xXx